

WINST OF VERLIES.

Als er ooit een tijdperk geweest is, waarin de woorden *winst* en *verlies* gehoord werden, dan is het zeker wel gedurende de laatste paar jaren. In het tijdvak, waarin de verschrikkelijkste aller oorlogen gewed heeft, waardoor miljoenen jonge levens zijn weggemaaid, hebben wij die woorden dikwijls gehoord. Ontzettende verliezen zijn er geleden! Verliezen aan land, aan goederen, aan bezittingen van allerlei aard, aan jonge levens, aan eer; verliezen aan alle zijden, ontzettende verliezen.

Ook het woord *winst* werd menigmaal gehoord. Door een zeker aantal menschen zijn groote winsten gemaakt, niet alleen in dit land, maar ook in andere landen. Zij, die nimmer handel hadden gedreven, begonnen er mede, aangezien door het vooruitzicht van gemakkelijk te behalen winsten. Sommigen slaagden in hun ondernemingen en werden binnen korten tijd rijk; anderen slaagden niet en hadden groote verliezen te boeken. Weinige van deze nieuwe rijken zullen gedacht hebben aan het woord van den Meester: „Wat zoude het den mensch baten, zoo hij de geheele wereld won, en zijne ziele schade leed?” Er is een spreekwoord, dat zegt: „’t Zijn sterke beenen, die de weelde kunnen dragen.” En dit werd in dezen tijd menigmaal bewaarheid; want velen, niet gewoon om veel te bezitten, waren het zoo gemakkelijk — en niet altijd op onberispelijke wijze — verkregen geld ook weer spoedig kwijt, en vermoedelijk waren zij daardoor ontevredener dan ooit te voren. God werd niet in hun transacties gevonden; God werd er buiten gesloten; ja, aan Hem dacht men zelfs liever niet! En waar Hij niet is, daar wordt immers der ziele schade aangedaan?

Winst en *verlies*. Degelijke handshuizen en zaken maken op geregelde tijden een balans op, waaruit moet blijken of in het afgelopen tijdperk winst of verlies is gemaakt, en naar aanleiding van den uitslag en de opgedane ervaringen een gedragslijn vast te stellen voor het volgende tijdvak. Iedereen zal ’t wel met mij eens zijn, dat dit een noodzakelijke maatregel is. Indien hij dan ook zou worden nagelaten, zouden vele zaken spoedig hebben opgehouden te bestaan.

Bij het begin van dit nieuwe jaar is het ook wel noodzakelijk, dat wij eens nagaan, hoe onze balans er uit ziet. Hoe zijn wij in 1923 begonnen en in welk een toestand eindigden wij het oude jaar? Maatschappelijk zijn we er misschien, ondanks de drukkende economische toestanden, niet slechter aan toe dan bij het begin van 1923. ’t Kan zelfs zijn, dat wij ons mogen verheugen maatschappelijk vooruit te zijn gegaan en dan is dat zeker een reden om dankbaar te zijn.

MAAR WAT OMTRENT UW ZIEL? Hebt gij bij het eindigen van het oude jaar de balans van uw geestelijk leven opgemaakt en zoo ja, wat is daarvan het resultaat? Hebt gij verlies of winst te boeken?

Met de ervaringen opgedaan in 1922 zijt gij 1923 begonnen, met het vaste besluit om zoo te leven, dat gij geestelijk althans, geen verlies zoudt lijden. En omdat gij U zwak gevoeldet, hebt gij Gods hand gegrepen, opdat Hij U zou leiden. Hebt gij

steeds die sterke hand vastgehouden, en houdt gij haar nog vast? Of moet gij het nu bekennen, dat gij schade geleden hebt aan uw ziel?

Wat zoude het den mensch baten? Gij zijt maatschappelijk vooruitgegaan; gij hebt voorrechten gehad in het afgelopen jaar, die U tot groote eerzucht hadden moeten stemmen, die U hoogerop hadden moeten voeren tot Hem, Dien gij aan het begin van 1923 als uw Leidsman hadt aangenaam. In plaats daarvan heeft uw ziel schade geleden. Uw ziel, het kostbaarste wat gij bezit, dat, wat U verheft boven het reueloos dier, dat, wat eeuwig blijft voortbestaan, uw ziel hebt gij schade gedaan, omdat gij God buiten uw werk, buiten uw zaken, buitenuw overeen-

komsten hebt gelaten! Erger dan dat: gij hebt Hem niet willen kennen; gij hebt de tijdelijke voordeelen, die deze wereld gaf, boven het wandelen met Hem gesteld. En nu, bij het opmaken van de balans, komt gij tot de ontdekking, dat gij een ontzettend groot verlies geleden hebt, want *wat zoude het den mensch baten, zoo hij de geheele wereld gewon en zijne ziele schade leed?*

Het door u geleden verlies zou onherstelbaar kunnen zijn. Dank God dat het zoover niet gekomen is! Dit nieuwe jaar, 1924, ligt voor u en gij kunt een nieuw begin maken. Alles wat noodig is om u te rehabiliteeren is de erkenning uwer schuld. Het „Vader, ik heb gezondigd!” moet u van de lippen, voordat gij kunt verwachten, dat gij vergeving zult ontvangen en weer in den familiekring zult worden opgenomen.

Lezer, misschien zijt gij een dergenen, die meenen, dat God toch niet hoort en niet weet. Gij twijfelt zelfs aan Zijn bestaan en aan de noodzakelijkheid om eenmaal rekenschap van uw daden te moeten geven, om de balans van uw leven te moeten opmaken. Gij zegt misschien in uw binnenste wat het volk, dat leefde in de dagen van Maleachi, zeide: „Het is tevergeefs God te dienen; want wat nuttigheid is het, dat wij Zijn wacht waarnemen? En nu, wij achten de hoogmoedigen gelukkig; ook die goddeloosheid doen, worden gebouwd; ook verzoeken zij God en ontkomen”. (Maleachi 3: 14 en 15)

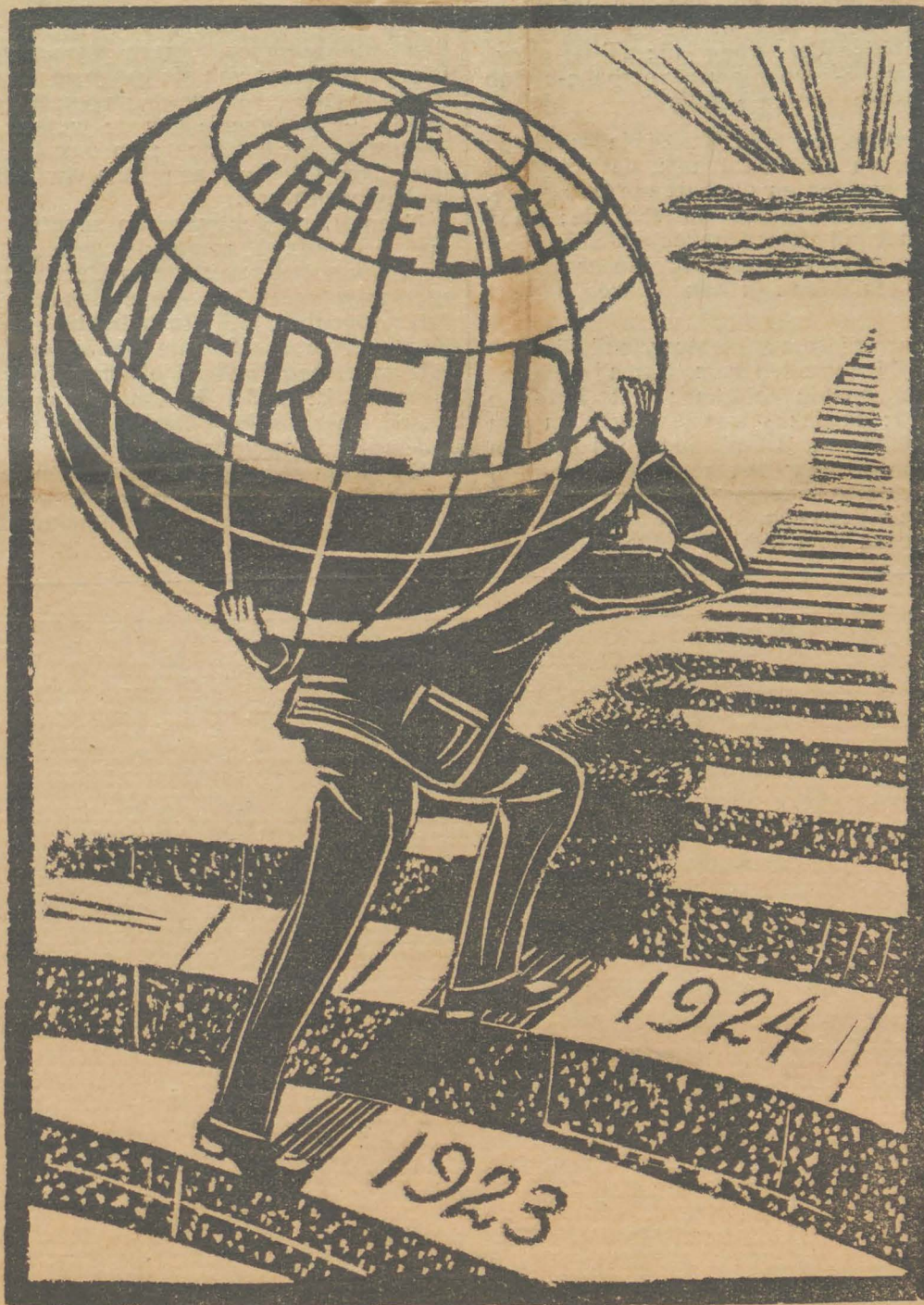
Luister dan ook naar wat zij, die God waarlijk vreezen, zeggen: „Alsdan spreken, die den Heer vreezen, een iegelijk tot zijnen naaste: De Heere merkt er toch op en hoort, en daar is een gedenkbok voor Zijn aangezicht geschreven voor degenen, die den Heer vreezen en voor degenen, die aan Zijn naam gederken.

En zij zullen, zegt de Heer der heerschen, te dien dage, dien Ik maken zal, Mij een eigendom zijn.

Dan zult gijlieden wederom zien het onderscheid tusschen den rechtvaardige en den goddelooze, tusschen dien, die God, dient en dien, die Hem niet dient.”

Als het oogenblik aanbreekt, waarop uit dat hemelsche gedenkbok de balans van uw en mijn leven zal worden opgemaakt, moge dan winst, zuivere hemelsche winst, kunnen worden geboekt.

Laat dit nieuwe jaar daartoe medewerken.

WANT WAT ZOU HET DEN MENSCH
BATEN ZOO HIJ

WON, EN ZIJNE ZIEL SCHADE LEED?

(MARKUS 8: 36).

En zij zullen, zegt de Heer der heerschen, te dien dage, dien Ik maken zal, Mij een eigendom zijn.

Dan zult gijlieden wederom zien het onderscheid tusschen den rechtvaardige en den goddelooze, tusschen dien, die God, dient en dien, die Hem niet dient.”

Als het oogenblik aanbreekt, waarop uit dat hemelsche gedenkbok de balans van uw en mijn leven zal worden opgemaakt, moge dan winst, zuivere hemelsche winst, kunnen worden geboekt.

Laat dit nieuwe jaar daartoe medewerken.

Verlossing, een persoonlijke openbaring Gods aan de individueele ziel.

Door Kolonel S. L. Brengle.

(Vervolg van het November nummer)

Een voorbeeld van Persoonlijke Openbaring.

Ik kende, ongeveer veertig jaar geleden, een man, ontwikkeld, diep denken, ernstig, maar die de kennis van Christus in zijn hart miste. Hij nam aanstoot aan mijn getuigenis, en stond mij een jaar lang tegen, totdat hij een ander ontmoette, die hetzelfde getuigenis bezat. Toen kwam hij bij mij en zei met groote oprechtheid: „Uit den mond van twee getuigen zal de zaak bestaan. Hoe kan deze ervaring de mijne worden?” Ik legde het hem zoo duidelijk uit, als ik kon, en ik zei tot hem, dat Hij God moest zoeken met zijn geheele hart in het geloof, en willig om te gehoorzamen. Op zekeren avond dat ik vrij was, kwam hij weer bij mij en vroeg mij met hem mee te gaan naar een samenkomst. Ik was toen nog geen Heilssoldaat, maar ik stelde hem voor naar het Leger te gaan. Toen wij aan de zaal kwamen, had het Korps op straat nog een openluchtsamenkomst.

Wij gingen in de zaal op de voorste rij zitten, en spoedig hoorde ik hem in zichzelf fluisteren. Toen ik naar hem keek, zag ik, dat hij met zijn elleboog op de bank achter hem leunde; met 't hoofd op de hand, blikte hij opwaarts, met een verheerlijkten blik en sprak zacht in zichzelf: „Gezegende Jezus! Gezegende Jezus!” Ik was zeer verheugd, want ik was er zeker van, dat de groote openbaring gekomen was, en ik bad in stilte voor hem. Dit is nu reeds bijna veertig jaar geleden, maar ik herinner mij dat gebed nog. Het was een van de eenvoudigste gebeden, die ik ooit opgezonden heb: „O, Heer! zegen hem — zò, dat die zegen hem bijblijft in deze en de toekomstige wereld!”

Toen de meeting begonnen was en er gelegenheid werd gegeven voor getuigenissen, stond hij op en sprak: „Niemand kan begrijpen, wat God dit laatste half uur in mijn ziel gedaan heeft. Jezus Christus is tot mijn hart gekomen en heeft Zich aan mij geopenbaard!” Op weg naar huis prees hij God bijna iederen

stap van den weg. Den volgenden avond kwam hij op mijn kamer en nog altijd prees hij God. Ieder, die hem kende, zag de verandering die er in zijn leven, in zijn blik, in zijn woorden, was gekomen. Hij zei, dat Christus zich aan hem en in hem had geopenbaard.

Een gevangenisklant.

Ik heb een ouden man gekend, die twee en vijftig jaar lang een dronkaard was geweest. Hij begon te drinken, toen hij nog maar een kind was van zeven jaar. Hij kwam in de Staatsgevangenis. In een dronkemans-gevecht werd hem eens een oog uitgeslagen en bij latere dergelijke tooneelen had hij een zijner beenen en verscheidene ribben gebroken. Hij groeide op in zonde en onwetendheid, en had nooit leeren lezen, voordat hij Christus vond.

Eens, op den 4den Juli, toen hij negen en vijftig jaar oud was, kwam hij uit de bergen naar een kleine stad in Californië om te drinken en te vechten en, zooals hij zei „eens een goeden tijd te hebben.” Nadat hij eenige café's bezocht had, kwam hij aan het station en zag daar een Heilsofficier met zijn vrouw, die op den trein wachtten. Hij wilde hen voor den gek houden, en hen van het hoofd tot de voeten opnemende en op hun uniform wijzende, vroeg hij: „T-t-t-ot w-w-wat v-v-voor v-v-v-voetbal c-c-club b-b-b-b-behooren j-jullie?”

Zij vertelden hem, dat zij Heilssoldaten waren, en zeiden tot hem, dat hij gered moest worden en zijn hart aan God geven. Maar de dronkaard antwoordde: „God zou met mij niets te maken willen hebben. Ik ben een dronkaard. Ik ben een ouwe gevangenisklant. Ik ben op weg naar de hel.”

Maar zij spraken zeer vriendelijk met hem. Zij vertelden hem, dat hij niet naar de hel hoefde te gaan; dat God hem liefhad; dat Jezus was gestorven om hem te redden, en, dat hij een goed man kon worden en naar den hemel gaan, als hij zich wilde bekeeren en gelooven. Zij spraken geen harde woorden tot hem. Zij zeiden hem niet op hetgeen hij reeds

wist; dat hij een dronkaard was en een schande voor zichzelf en de maatschappij. Dat niet. Maar zij zeiden tot hem; „Broeder, gij kunt gered worden; hier en nu”, en ten laatste kregen zij den armen, ellendigen man op zijn knieën; toen hij opstond, was de verandering begonnen. Christus was in dat donkere hart gekomen. Sedert dien dag dronk hij niet meer; hij gaf ook het rooken op en verbeterde zich in al zijn wegen; hij leidde vijftien jaar lang een nauwgezet Christelijk leven en stierf, zich verblijdende in God. Christus had zich aan hem en in hem geopenbaard.

Paulus' geheim.

Deze openbaring was Paulus' geheim. Hoogmoedig, begaafd, wel-onderwezen, haatte hij Christus. Hij vervolgde de Christenen. Hij veroordeelde ze ter dood. Maar op zekeren dag — zoo zeide hij — werd Christus in Hem geopenbaard: „Het heeft Gode behaagd, Zijn Zoon in mij te openbaren” (Gal. 1: 15, 16; 2: 20) en vanaf dien dag was hij een ander mensch geworden en verduurde hij blijmoedig slagen, steeniging en gevangenis, honger en koude, vermoeienis en pijn, en ontelbare gevaren ter zee en teland, in de steden, en onder de vijanden en valsche broederen; en ten laatste, in de gevangenis, met het schavot voor oogen, waar zijn hoofd zou vallen als dat van een hond, schreef hij deze zegevierende woorden: „Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden!” „Wij zijn meer dan overwinnaars, door Hem, Die ons heeft liefgehad!”

Het geheim van Augustinus.

Dit was het geheim van Augustinus, den schitterenden, maar losbandigen jongen redenaar van Karthago en Milaan. Zijn gansche leven werd omgekeerd van zonde tot heiligheid; van de werken der duisternis tot het Licht; en ook hij zei, dat Christus Zich aan hem en in hem had geopenbaard.

Toen Lord Tennyson op zekeren dag met een vriend wandelde, vroeg deze hem, wat hij dacht van Christus. De dichter-wijsgeer en diepe denker was een oogeblik stil; toen bukte hij zich en plukte een bloempje, dat hij eenigen tijd gadesloeg, waarna hij met zijn diepe stem sprak: „Wat de zon, die aan den hemel staat, is voor deze kleine bloem, dat is Christus voor mijn ziel!”

En in zijn gedicht: „De twee stemmen”, beschrijft hij, hoe twijfel overwonnen wordt door wat hij noemt „het innerlijke bewijs des harten”.

Gladstone's Getuigenis.

William E. Gladstone, die door velen als de grootste der Engelsche staatslieden wordt beschouwd, was een vroom en nederig Christen. In antwoord op een vraag over zijn Christelijk geloof schreef hij: „Al wat ik denk, al wat ik hoop, alles wat ik schrijf, alles, waarvoor ik leef, is gebaseerd op de godheid van Jezus Christus, het midelpunt der vreugde van mijn arm, dwaalziek hart.”

Bij een andere gelegenheid zei hij: „Als mij gevraagd wordt, wat het geneesmiddel is voor het diepste leed van het menschelijk hart — wat het is, waarop de mensch gedurende zijn levensloop in de eerste plaats het oog moet gevestigd houden als de kracht, die hem in alle beproeving zal schragen en hem in staat zal stellen, moedig aan alle moeilijkheden en tegenspoed het hoofd te bieden, dan moet ik wijzen op iets, dat in een bekend lied genoemd wordt: „De aloude, blijde tijding,” opgeteekend in een aloude Boek en geleerd in een aloude Leer, welke de grootste en beste gave is, die ooit aan het menschedom werd gegeven „de aloude tijding van Jezus en Zijn liefde.”

Indien slechts één ziel onder alle menschenkin deren deze openbaring van Christus in zijn hart bezit, dan is het geloof in Christus niet dood, dan kan het niet sterven. Maar terwijl er miljoenen menschen zijn, die niet gelooven en die zich verbeelden, dat hun ongelooft langzamerhand de aarde zal bedekken, zooals het water van den zondvloed haar eertijds overdekte — zoo zijn er andere miljoenen, wier hart vol is van lof en aanbidding en volkomen toewijding aan Gods dierbaren Zoon, Die voor hem Zijn leven gaf. En deze toewijding, deze teedere, geduldige liefde, dit volhardend geloof, ontspringt niet uit wat zij in boeken gelezen hebben, maar is iets, dat uit Zijn hart in het hunne is neerge daald door den Heiligen Geest, toen zij met tranen van berouw over hun zonden, de zondige paden verlieten en hun hart aan Hem gaven, in Hem eenvoudig geloovend als hun Zaligmaker en Heer. Toen heeft Hij aan hun ontroerde, verwonderde, aanbiddende, met ontzag vervulde ziel Zichzelf geopenbaard. En sindsdien gelooven zij, om „dat innerlijke bewijs des harten”, waaraan niets kan toegevoegd worden, totdat zij in de toekomstige wereld „Hem zien van aangezicht tot aangezicht”.

LESSEN VAN JAPANSCHER VROUWEN.

door Brigadier M. Hatcher.

W oorden zijn niet bij machte het vreeselijk lijden te beschrijven, dat veroorzaakt werd door de ontzettende aardbeving in Japan. Doch te midden van alle ellende en verdriet zijn er enkele dingen, waarvoor wij God innig moeten danken.

Toen het Leger des Heils pas in Japan werkte, vond er ook een aardbeving plaats, ofschoon lang niet zoo ernstig als deze laatste. Ongelukkigerwijs waren de eerste menschen, die op het tooneel van de ramp verschenen, eigenaars van verkeerde huizen, die meisjes meenamen voor slechte doeleinden en jongens om als knechts gebruikt te worden in die huizen. De Christenen deden al het mogelijke om deze wreedheid te voorkomen, maar zij waren zoo klein in aantal en het kwaad was zoo sterk, dat het scheen, alsof het laatste zou zegevieren. Kort daarna hield het Leger echter een grooten veldtocht tegen dit kwaad en slaagde erin een wet te verkrijgen, die het mogelijk maakte, dat duizenden van die jongens en meisjes de vrijheid herkregen.

Vanaf dien tijd heeft het Leger in Japan Tehuizen voor Vrouwen gehad en wordt er zeer veel reddingswerk gedaan, terwijl vrouwelijke Officieren van het Gouvernement toestemming hebben gekregen om de rechtszittingen bij te wonen, om zodoende in staat te zijn, meisjes, die in moeilijkheden, van welken aard ook, verkeerden, te helpen.

Japansche vrouwen zijn bijzonder huiselijk aangelegd. Zij zijn opgewekt, huishoudelijk, zuinig en kunnen uitstekend met de naald omgaan. Zeer zelden ziet men een haveloos kind; de kleeren worden gelapt en gelapt, totdat men bijna niet meer kan zeggen, wat het origineel en wat de lap is. Vrouwen van andere landen

DE ASCH VAN EEN 30.000 VERKOOLDE SLACHTOFFERS VAN DE RAMP IN JAPAN.

mogen hun huizen weelderiger en gemakkelijker inrichten, maar nergens heeft men zulke aardige, sierlijke huiskjes. Zelfs de keukengereedschappen zijn kunstwerkjes.

Op het gewone blauwe porselein voor dagelijksch gebruik vindt men altijd wel 't een of andere voorwerp, dat Japan's aardige versiering draagt. Een samenstelling van pruimen-bloesem, bamboe en pijn-takjes, 't symbool van hetgeen, waarnaar deze vrouwen streven, is aangebracht op schalen, borden, kopjes en ander porselein.

De pruimeboom vraagt niet aan de aarde, waarheen hij zal gaan of wat hij zal doen. Een of andere macht van buiten af draagt het zaadje ver weg van den ouder-boom. Daar komt het stil en zonder tegenwerking in de nieuwe

omgeving en begint schoonheid en liefelijkheid te verspreiden. Zoo kan het zijn, dat een meisje eenmaal haar ouderlijk huis moet verlaten en in een nieuwe omgeving gaan, die misschien even hard en koud zal zijn als de aarde in Februari. Dan moet zij naar den pruimenbloesem op het porselein kijken en stilletjes zich schikken, en groeien in haar nieuwe omgeving en liefelijkheid en schoonheid verspreiden.

Overal in Japan vindt men bamboe. Bevallig en schoon groeit het tot zeer groote hoogte. Vele andere hooge boomen worden geveld, of verliezen hun takken of hun kruin, maar het bamboe niet. Het zal buigen en buigen, totdat de storm voorbij is en dan het trotsche hoofd weer opheffen.

In haar aardige kamer zit het Japansche meisje, ze spreekt tot zichzelf, terwijl ze de heen en weer buigende bamboestengels ziet. „Ja, dat is het wat moeder mij verteld heeft. Ik moet ook zoo buigen, wanneer de stormen des levens boven mijn hoofd losbarsten. Ja, buigen maar niet breken. Niet door mij moet iemand ooit moeilijkheden of schande te weten komen omtrent mijn familie of land, mocht die ongelukkigerwijs ons deel zijn. Ik zal misschien moeten buigen zoo lang als het duurt, maar ik behoef niet te breken; en als 't voorbij is kan ik weer, evenals het bamboe, mijn hoofd opheffen.”

Bij hun les in de natuurkunde vraagt de onderwijzeres hun: „Waarom houden wij, vrouwen, zooveel van den pijnboom?” Dadelijk komt het antwoord: „Hij leert ons, dat we onder alle veranderende omstandigheden van het leven, een gelijkmatig humeur moeten behouden en vol berusting zijn.”

Er zal misschien ziekte komen of oorlog uitbreken of hongersnood, ons verdriet en onze zorg kunnen zoo groot zijn, dat wij niet anders kunnen dan schreien. Maar evenals onze pijnboom zijn sap gestadig uitzweet, zonder zijn schoon uiterlijk te veranderen, zoo ook moeten wij stil zijn insmart en altijd dezelfde zijn voor degenen, die op een of andere wijze op ons steunen of van ons afhankelijk. We moeten opgewekt zijn en bereid wezen voor al de onvoorziene gebeurtenissen des levens.

Als we denken aan de ramp, die dit schoone land nu pas getroffen heeft, waardoor duizenden kinderen weeten zijn geworden, is het ons een troost te weten, dat er zeker duizenden van onze makers - Heilssoldaten, behalve nog andere Christenen zijn, die bereid en in staat zijn om deze arme weeten te redden van het vreeselijke noodlot, dat hen anders gegrepen zou hebben.

(Vervolg op pag. 4 kolom 4.)

OFFICIEELE

MEDEDEELINGEN.

Nationaal Hoofdkwartier.

Bevorderingen.

Van Adjudant tot Kommandant:

M. S. Henkens.

A. Kronenberg.

Van Ensign tot Adjudant:

T. Bridson.

Van Kapitein tot Ensign:

I. Engstrom.

O. P. Roed.

Aanstellingen:

Adjudante N. Roslund naar Rouwiga.
(Midden-Celebes.)

Ensigne L. Wilson naar de Leprakolonie te Pelantoengan.

Bandoeng 1 Januari 1924

M. J. v. d. WERKEN

Terr. Kommandante.

NOOTJES VAN DEN CHEF-SECRETARIS.

Nieuwjaars-groeten!

Voor de zegeningen en weldaden van het afgelopen jaar brengen wij God onzen dank, en voor het Nieuwe jaar wenschen wij allen makkers en vrienden de vervulling toe van het Bijbelwoord: „De God des vredes zij met U allen!” (Romeinen 15:33.)

De Territoriale Kommandante.

Terwijl ik deze nootjes schrijf, is onze Leidster op zee, ergens tusschen Balik-papan en Donggala, op haar jaarlijksch Inspectie-bezoek aan ons werk in Celebes.

In ons volgende nummer hopen wij nadere berichten te kunnen geven, omtrent haar aankomst en werkzaamheden aldaar. Het is een inspannende reis, die op Celebes alleen een 4 weken in beslag neemt, en die per dogcart, te paard, per tandoe en te voet afgelegd moet worden.

Willen makkers en vrienden voortgaan te bidden voor haar en voor de samenkomsten?

Congressamenkomsten.

Met blijdschap kunnen wij melden, dat de samenkomsten te Soerabaja, die volgden op het Congres te Bandoeng, op hetzelfde hooge peil zijn gehouden.

De Territoriale Kommandante was er zeer door getroffen en rekent ze onder de beste, welke zij heeft meegemaakt. Van het begin tot het einde waren de geest des gebeds, het zoeken naar de hoogere dingen en het gevoel van afhankelijkheid van God, duidelijk merkbaar in deze vergaderingen. De Officiëren zijn teruggekeerd naar hun werk, verfrischt naar den geest en versterkt in hun besluit om hun beste krachten te wijden aan de opheffing van het menschedom en de verkondiging van Gods liefde voor alle menschen.

Kerstfeest-viering!

De programma's nagaande, blijkt ons, dat in iederen post alle pogingen in het werk gesteld worden om vreugde te brengen aan degenen, die anders wellicht niet in staat zouden zijn Kerstfeest te vieren. De Officiëren en hun helpers zullen gedurende die dagen ijverig bezig zijn om de boodschap der engelen: „Vrede op aarde, in de menschen een welbehagen!” opnieuw te verkondigen.

De Territoriale Kommandante zal in Celebes zijn, de Chef-Secretaris met Mevrouw Beaumont op de Leprakolonie te Pelantoengan en Lt. Kolonel Gugelmann in Bandoeng. Ver uitéén, wat de afstand betreft, doch één in geest en aanbidding.

De Legercommandant.

Zijn Excellentie, de Legercommandant te Bandoeng, was zoo welwillend den Chef-Secretaris te zijnen huize te ontvangen en toonde zijn belangstelling in den arbeid van het Leger des Heils, alsook zijn bereidwilligheid om ons werk te steunen.

De Soerabaya-kliniek.

Het is ons een genoegen te kunnen melden, dat Mevrouw Hillen, de echtgenoot van den Resident van Soerabaya, zich bereid verklaard heeft op 3 Januari a. s. des namiddags 5 uur, D. V., den eersten steen te leggen voor de nieuwe Kliniek daar ter plaatse. Er wordt een uitgezocht gezelschap verwacht om bij deze plechtigheid tegenwoordig te zijn. Het stuk grond, bestemd voor de Kliniek, is gelegen in het district Dermos. Mochten enkelen der contribuanten nog geen uitnodiging ontvangen hebben, willen dezen dan zoo vriendelijk zijn deze mededeeling alsnog als een invitatie te beschouwen?

De Chef-Secretaris op reis

Mevrouw Beaumont en ik zelf, vergezeld van Ensigne Kyle, brachten een „week-end” door in Poerworedjo voor de opening van de nieuwe zaal. Dit laatste is een groote vooruitgang en een bemoeiding voor Kapiteine Englund en Luitenant Rosendahl en de makkers van het Korps. Wij hadden een goede opkomst, de inzegening van 4 Javaansche Heilssoldaten, en één berouwvolle zondaar kwam tot Jezus.

OP HET LICHTENDE PAD DOOR DE KOLONEL.

De klok heeft juist het middernachtelijk uur van 1923 met twaalf ernstige slagen doen hooren. Alle Westminsterklokken in Nederlandsch-Indie hebben op dat plechtige moment het wijsje gespeeld, dat zij als kinderen der statige abdijklok van Londen meekregen om de wereld door te zingen.

Of men weet, dat er schoone, ernstige woorden bij deze, zoo dagelijks gehoorde melodie hooren? Ik kwam ze pas onlangs te weten van een Engelschman, die lang woonde in de schaduw van Big Ben. Zoo luidt het versje:

„All through this hour
Be Thou our Guide,
That by Thy power
No foot may slide!”

(Letterlijk vertaald:
Door heel dit uur
Wees Gij onze Gids
Dat door Uw kracht
Geen voet moge uitglijden,

Sedert heeft de klok een nieuwe betekenis. Moge het voor allen zoo zijn, die zoo elk kwartier een regel van dit versje hooren toevoegen, totdat het bij den aanvang van ieder nieuw uur ons de volle bede op de lippen legt.

Mooi om het nieuwe jaar hiermede te beginnen! En dan behoeven we ons niet ongerust te maken over de lange twaalf maanden of twee-en-veertig weken; zelfs niet voor een week of een dag tegelijk. „All through this hour!”— dat is genoeg. En wie zoo van uur tot uur met dien uitnemendsten aller Gidsen den levensweg vervolgt, die zal ervaren, dat Hij zelfs voor struikelsten behoedt.

1924! Hoe kunnen wij allen soms aarzelend stilstaan bij zoo'n mijlpaal! Ja, de weg leidt verder voor onzen voet, maar slechts een zeer klein stukje is zichtbaar. Gelukkig voor ons! Gods Vaderliefde heeft rekening gehouden met onze draagkracht en zoo heeft Hij Zijn nevelen over het verdere van de baan gelegd. Ja, daar ligt het nieuwe jaar voor ons, zoo rein als een veld met versch gevallen sneeuw. Zullen onze voetstappen het bezoedelen? Dat zij verre! Onze ziele begeert daar in witte kleederen te gaan en „voorzichtiglijk” te wandelen. Laat ons dan, zooals iemand het zoo schoon uitdrukte: Het voetspoor van den Meester zóó zoeken te treden, dat wij geen eigen voetspoor makea.

Door heel dit uur.
Wees Gij onze Gids!

Het voetspoor des Meesters leidt ons niet in de kloostercel, maar naar de hutten, waar armen en kranken nog steeds Zijn zegenende liefde, Zijn werken van barmhartigheid behoeven. Hij wijst ons de weduwe en wees, die naast ons gaan om te troosten en te steunen; den blinde om oogen, den lamme om voeten te zijn.

Vergeten wij ook niet, dat met ons over den drempel van het nieuwe jaar, een breede schaar van ongelovigen, zondaars en werelddienaars en blinde, duistere heidenen, de toekomst tegemoet snelt.

Helder brandend moeten onze lampen, zuiver het geluid van onze bazuin zijn. Tijdig en ootijdig moeten wij Hem verkondigen, Die alleen het Licht der wereld en de eenige weg tot den Vader is!

Dat de tijd hier 't al verover',
Aan geen tijdperk hangt mijn lot;
Gij, Gij blijft mij altijd over,
Gij blijft eidelooz mijn God:
Welk een ramp mij hier ook nader':
'k Vind in U mijn rustpunt wêêr;
Gij blijft in Uw Zoon, mijn Vader,
Wat verander', wat verkeer'.

Vader, onder al mijn nooden,
Vader, onder heil en straf,
Vader, ook in 't rijk der dooden,
Vader, ook in 't zwijgend graf:
Waar ik ooit verand'ring schouwe,
Gij, o God! houdt eeuwig stand:
Ook mijn stof rust op Uw trouwe,
Sluimert in Uw Vaderhand!

Snelt dan, jaren, snelt vrij henen
Met uw blijdschap en verdriet;
Welk een ramp ik moog' beweenen,
God, mijn God, verandert niet;
Blijft mij alles hier begeven,
Voortgeleid door Zijne hand
Schouw ik, uit dit nietig leven,
In mijn eeuwig vaderland.

(Gezang 160 vers 4, 5 en 6.)

M. J. v. d. Werken

In Djokja was het doel van ons bezoek het belang der Kadetten, die thans in opleiding zijn. Zij gaven mij den indruk goeden vooruitgang te maken en ernstig er naar te streven om den hun voorgestelden standaard te bereiken.

Kapitein Tanihatu had ons bezoek aan Solo goed voorbereid. Dit hield o. a. in de opdracht van 5 kinderen aan God en het Leger, waaronder de eerstgeborene van de Officiëren zelf. Tevens was de inzegening plaats van 4 Timoreezen en 3 Amboneezen tot Soldaten van het Leger des Heils.

Lt. Kolonel Gugelmann „en tournée”

De Kolonel vertelde ons van heerlijke samenkomsten in Semarang, Djokja, Poerworedjo en Sapoeran. We verheugen ons over het goede nieuws en in het bijzonder over het feit, dat de Kolonel in staat was zulk een groot programma af te werken, hetwelk mede omvatte het houden van inspecties, interviews en het bespreken van vele zaken. Ensigne Barbier verzeldde haar en geeft op pag. 4 een uitvoeriger rapport.

Leprozenkolonie te Semarong.

De openingsamenkomst van het Congres te Soerabaya werd aldaar gehouden in een „palmentuin”, door de patienten speciaal voor die gelegenheid aangebracht. Het was

een opgewekte bijeenkomst en allen stemden hartelijk in met onze liederen. Na dit samen-zijn werden de kamers der patienten geinspecteerd en het was ontroerend te zien, hoe zij die gedecoreerd hadden met woorden van welkom en kunstbloemen, hetwelk zeker het werk van enkele weken was. Eén van de patienten, die dienst doet als onderwijzer, diende bij de Territoriale Kommandante een verzoek om potlooden en schrijfboeken in, dat gaarne werd ingewilligd. Des Zondags werden 15 patienten als Soldaten ingezegend door Adjudant Loois, een groote gebeurtenis, die het hart van Ensign Rolfs, den Bevelvoerende Officier, grootelijks verblijdde.

Onze Leprakolonie te Poelau si Tjanang.

Majoor Scheffer, de Directeur, berichtte ons, dat zich thans 360 patienten op de Kolonie bevinden. Een goede geest heerscht onder hen, welke grootdeels te danken is aan de vrijwillige instelling van bidstonden, die een wonderbaren invloed verspreiden. De Majoor zond ons ook een aardig kiekje van een groep Heilssoldaten onder onze Legervlag.

Celebes-herinneringen.

1 Kommandante Webb is zeer opgetogen, als zij begint te spreken over Celebes. „Er

is niets, wat er bij haalt in Australië” zegt ze telkens.

Bevorderingen.

Wij brengen onze hartelijke gelukwenschen aan de kameraden, wier bevordering hierboven vermeld is. Kommandant en Mevrouw Kronenberg en Kommandante Henkens hebben vele jaren van toegewijden dienst achter den rug; wij wenschen hun en ook de andere makkers voortdurende vreugde en zegen in hun werk voor God en zielen!

Officiëren met verlof

Er zijn schikkingen getroffen, dat Kommandant en mevrouw Kronenberg met hun beide jongens en Ensigne Ohrstrand met het s.s. „Prins der Nederlanden” naar Europa kunnen vertrekken met verlof. Wij vertrouwen, dat zij een aangename reis en een prettigen verloftijd in hun vaderland zullen hebben.

Officieele mededeelingen.

Deze zullen met belangstelling gelezen worden, in het bijzonder de aanstelling van Adjudante Roslund naar Celebes, waar een groot arbeidsveld voor haar open ligt en een grootsche gelegenheid haar wacht voor geestelijk werk en hulpbetoon aan zieken. Moge Gods zegen rusten op deze kameraden in hun nieuwe omgeving en arbeid!

MET DE TERRITORIALE KOMMANDANTE OP REIS NAAR CELEBES.

(Uittreksel van een brief door Stafkapitein Lebbink aan zijn vrouw geschreven.)

„..... Zooals je reeds vernomen hebt zijn wij goed en wel in Makassar aangekomen.

Om 9 uur gingen we de stad in na, eerst eenige telegrammen ontvaagen en beantwoord te hebben. Wij hadden nog geen vijftig passen aan wal gezet of wij zagen den heer Crausaz, de zoon van de Kommandants-officiëren van ons Leger in Zwitserland—, die de Kolonel kwam opzoeken. Hij is een flinke, zeer sympathieke jonge man en werkzaam bij een groote firma.

Daarna ontmoetten wij Adjudante Kruschwitz die ook op weg was om de Kolonel te groeten. De Adjudante is weer druk bezig. Vandaag, voor St. Nicolaas, heeft zij in de kazerne een feestje georganiseerd voor de kinderen, die allen een kleinigheid krijgen. De Kolonel zal er vanavond heen gaan.

Toen heeft de Kolonel de vrouw van den dominee bezocht. Eenige dagen geleden is hij plotseling overleden, tengevolge van bloedvergiftiging. De vorige week had hij Adjudante Kruschwitz nog opgezocht, wat dan ook zijn laatste bezoek was. Zij hebben een zeer goede naam in Makassar, er waren wel een 800 menschen bij de begrafenis op het kerkhof, Europeanen, Chineezen en Arabieren.

Om 5 uur vanmiddag zijn wij aan wal gegaan. Een Hindoe was aan 't offeren aan de zee. Wij hoorden, dat één zijner huisgenooten ziek was en nu liet hij een kip, een klapper en een tros pisang in het water wegdrijven. Eerst begon hij met de kip op het water te leggen, maar deze was nauwelijks erin, of zij werd er door een inlander uitgehaald en meegenomen, wat de man, die offerde feitelijk niets kon schelen. En nauwelijks had hij z'n hielen gelicht of pisangs en klapper verdwenen ook er later zagen wij een aantal inlandsche matrozen de pisangs lekker opeten, terwijl zij onder elkaar heel wat schik schenen te hebben. Maar de man had zijn plicht gedaan en vroeg zich niet af, wat feitelijk met z'n offerande geschiedde. Daarna gingen wij fort „Rotterdam” bezichtigen en vandaar naar het St. Nicolaasfeest. Buiten de zaal had zich een muziekkorps opgesteld. De Adjudante was in de zaal binnengegaan en al spoedig hoorden wij de verschillende Legerkoren, die ze den kinderen al vroeger scheen geleerd te hebben.

Er waren er ruim 200, allen inwoners van het fort. Een paar liederen werden uit het Maleische boekje gezongen, afgewisseld door een vertelling van de Kolonel en eenige woorden van de Adjudante en mij, terwijl het muziekkorps, dat nog steeds buiten speelde te pas of te onpas zijn tonen liet hooren van „Zie de maan schijnt door de boomen”. De Adjudante had van verschillende firma's wat gekregen; zoo had zij om uit te deelen: twee reuzen bussen zuurtjes, 120 potlooden en net zooveel schrijfboeken, klein speelgoed, groote lappen monsters van drill, khaki, enz. Er was dus voor elk wat wils.”

HET CONGRES TE SOERABAJA.

Onder leiding van onze Kolonel.

Waren het de naklanken van het Congres te Pandoeng, die zich alom hadden doen hooren, die oorzaak waren, dat de Officiëren van den tweeden groep, die niet naar Bandoeng hadden kunnen komen, nu met zooveel verwachting optrokken naar het „feest” te Soerabaja; die hen deden neerzitten uur na uur, als gretige leerlingen op de schoolbanken, in die „opperzaal” van het Militair-Tehuis? Die spreekwoordelijk geworden „opperzaal”, ditmaal beneden aan de straat, was waarlijk niet de ideale plaats voor Officiërs-samenkomsten! „Had ze geen last van het rumoer daarbuiten, kon zij wel alles verstaan?”, werd aan een der Officiëren gevraagd. Ze keek me vragend aan, overwegend wat ik wel bedoeld kon hebben.

„Was er dan rumoer geweest?”, was eindelijk haar wedervraag, „ik heb er niets van gehoord en ik heb zoo genoten!” De macht van concentratie! Als de ziel maar geboeid wordt, dan hindert de uiterlijke afleiding niet. En dit was het geval met alle Officiëren. Zoo stil was het er, want geen woord mocht er gemist worden! Nu en dan een zakdoek over het „stralende” gelaat, want Soerabaja kan in November geducht warm zijn, maar geen teeken van vermoeidheid, van verflauwing der belangstelling en aan het einde hoorde je den uitroep: „Veel te gauw voorbij, ik had nog zoolang willen luisteren!”

Luisteren — waarnaar? Neen, niet naar mooie redevoeringen, schitterende wel-sprekendheid — het was een ingespannen luisteren naar de eeuwige waarheden Gods, geput door de Leiders uit het heilig Woord en geïllustreerd en verduidelijkt door hun ervaring van lange jaren in Zijn dienst!

En er werd gezongen! Zulk zingen, hartverheffend, zielverkwikkend! Ieder zorg, of je zingen kon of niet, want de ontroerde ziel heeft behoefte zich te uiten en hoe kan ze dat beter doen dan door middel van deze gewijde woorden, verbonden met de teederste melodieën, die uw binnenste raken? Weer en nog eens weer klonk het met het diepste zielsverlangen:

Heer, 'k breng mijn al aan U,
'k klem me aan U meer en meer;
Al wat mij nog gebonden houdt,
Leg ik aan Uw voeten neer.

Wonderbaar toch dit samenzijn! Menschen, Officiëren van verschillende nationaliteit, van vaak ver uiteenlopend karakter, natuur, opvattingen, opvoeding, aanleg en toch allen nu als een inéengesmolten éénheid, levende voor één doel, strevende naar ééne allesoverheerschende zaak — de eer van God en de redding van het verlorne. Ja, diep beseffende het tekort dat er nog is in eigen toewijding, trouw en goedheid, maar toch zoo vurig begeerende om beter, reiner en heiliger te worden, teneinde den Wil des Vaders te kunnen vervullen.

Genoeg — we laten het gordijn neervallen, geen bespiedend of critiseerend oog mag hier binnendringen. Maar als we straks weer van elkander scheiden, dan zegt de glans van het vochtige oog, de stille, innige handdruk zooveel . . . en wij begrijpen!

Op zulke tijden ben ik trotsch een Heilssoldaat te mogen zijn!

De twee openbare samenkomsten droegen hetzelfde cachet als de besloten vergaderingen. Werd niet Gods tegenwoordigheid ook door de bezoekers gevoeld? En tot onze vreugde waren er sommigen, die *vonaen*, wat hun ontbrak: verlossing, reiniging, redding, vergiffenis! Dank, veel dank aan alle vrienden, die meegelopen hebben om dit Congres zoo goed te maken! Zij, die onze Officiëren logeerden en verzorgden; de vrienden militairen, die zoo vriendelijk hun eerste rechten opgaven om ons algeheele ongestoordheid te verzekeren in het Tehuis, ja, ook onze lieve patienten van Semaroen!

Hoe hebben zij niet geijverd om onze ontvangst luisterrijk te maken! En hebben zij niet allen gedeeld in onze Congresvreugde?

Allen zijn we weer op onze standplaats — sommigen in de vlakke, sommigen in de bergen, bezig om te „dienen”. Moge het zijn in het teeken van de Congres-toewijding, een nastreven van het visioen daar opnieuw gezien. Mogen wij zijn: dienstknechten en dienstmaagden, „vrijgemaakt” van al wat hindert om te dienen!

A. B. G.

Bezoek van den Chef-Secretaris en Mevrouw Beaumont aan Poerworedjo, Djokja en Solo.

Zaterdag 23 November was een groot-sche dag voor de Officiëren en makkers van ons Korps te Poerworedjo. De nieuwe zaal zou geopend worden! Tegelijk met deze opening had het welkom plaats van den Chef-Secretaris en Mevrouw Beaumont, die den openingsdienst en ook de Zondagsamenkomsten zouden leiden.

Om 6. — uur n. m. arriveerden de Kolonels op het Officiërskwartier en werden allerhartelijkst door makkers en kinderen verwelkomd met het, in onze Legerkringen zoo welbekende lied: *Selamat Datang*. Wat een vreugde was het hen allen te ontmoeten! Een kort woord van dank voor het spontane welkom en daarna hadden wij een kleine vaarwelsamenkomst op de voorgalerij, de plaats, waar tot nu toe de vergaderingen werden gehouden.

smaakten zijn moeder in te zegenen tot Soldaat.

Om 7. — uur Zondagmorgen hielden wij onze eerste samenkomst in de Javaansche gevangenis. Roerend was het zooveel jonge mannen te zien, die daar als gevolg van hun zonden hun straf moeten dragen. Wat een vreugde hun een boodschap van vergeving en hoop te kunnen brengen!

De Heiligingssamenkomst werd in het bijzonder gehouden voor Europeanen. Vanaf het begin was een liefelijke geest merkbaar. De boodschap van den Kolonel: „In stilheid en vertrouwen zal Uwe sterkte zijn”, bracht een wonderbaren vrede tot onze harten. Des middags een prachtige openluchtsamenkomst op den passer en tot slot van dezen heerlijken dag een verlossingssamenkomst, waarin 4 Javaansche kameraden werden ingezegend tot Soldaat.

Maandagavond en Dinsdagmorgen hield de Chef-Secretaris een interessante lezing voor de Kadetten, thans in opleiding te Djokja.

Lt. KOLONEL GUGELMANN

„en Tournee”.

Teruggekeerd op het Hoofdkwartier en nadenkende over alle indrukken van de reis kwamen de woorden van een lied mij in de gedachten, dat wij leerden in de Kweekschool:

Hoe wonderbaar God zijn Uw liefde
en Uw trouw!
Hoe vol van gena Uw gedachten!
Gij wilt niet, dat iemand verloren
gaan zou!
Uw heil is voor alle geslachten!

Wart het bezek van de Kolonel aan de verschillende plaatsen gold groot en klein van allerlei ras en nationaliteit. Het eerst was het Meisjes-Tehuis in Semarang aan de beurt.

Grondige inspectie van de boeken en het Tehuis zelve, een nauwkeurig nagaan van de belangen der verpleegden en een woordje van hart tot hart met de Officiëren vulden den dag, terwijl wij des avonds een leerrijk en gezegend uur hadden met de meisjes en enkele genoodigden.

Vandaar ging het naar Djokja. Eerst een lezing voor de Kadetten; een uur van leering en opbouw.

Daarna een lief samenzijn met de Javaansche kinderen van ons Kinderhuis. Wat een aardig clubje was het, dat met hun donkere kijkers zoo ernstig opzag tot de Kolonel, toen zij door woord en beeld haar onderwerp illustreerde!

Den volgenden morgen moesten de tenten reeds weer opgerold worden en ging het met den eersten trein naar Poerworedjo voor den Zondag.

Zooel de eerste samenkomst in de Javaansche gevangenis, als het intieme samenzijn met de makkers om half tien in hun keurige ieuwe zaaltje, deden ons de dichte nabijheid des Heeren ervaren. Een ruime kans om onze blijde Evangelie-boodschap te verkondigen hadden wij des middags op den passer en ook des avonds in onze zaal, waar jong en oud met onverdeelde aandacht luisterde naar de uitlegging van Gods woord door de Kolonel.

Op bergen en in dalen,
Ja overal is God!

Deze welbekende regels worden ook zoo heerlijk bewaarheid in Sapoeran, waarheen wij den volgenden morgen reeds vroeg vertrokken. Dadelijk na aankomst zou de opening plaats hebben van het nieuwe zaaltje. In een ernstig woord zette de Kolonel de bedoeling van dezen „tempel des Heeren” uiteen en smeekte Gods zegen af voor dit nieuwe Huis.

's Avonds was een uitgezocht clubje martri's opgekomen; sommigen hadden de Raden Ajoe meegebracht en met onverdeelde aandacht werd geluisterd naar de lezing, welke de Kolonel gaf over de wording van onze Organisatie en het werk onder de Javanen hier in Indie.

Het is niet bij tientallen, dat we de vruchten kunnen tellen in Sapoeran, doch het ernstig, volhardend bidden en werken van onze makkers daar, wordt door onzen Hemelschen Vader gezien en zooals een onzer liederen zegt:

Eens daarboven vinden wij weder,
Vruchten van 't zaad, dat wij strooien
den op aard

C. B.

Laten wij ons niet verontrusten over de toekomst, maar onze ziel beheerschen, en ten onder houden, als kinderen tevreden zijn met het ons toegediende deel, verzekerd, dat de goddelijke Meester weet wat goed is: hoe wij moeten worden opgevoed en verwaarts wij moeten worden geleid.

Cr. Kingsley.

Vervolg van pag. 2

Daar, voordat het licht des kruises in het land scheen, reeds hooge waarde werd gehecht aan een verkeerd soort opoffering, kunnen we er zeker van zijn, dat, nu het ware licht helder schijnt op dat schoone ideaal der vrouw, vervat in de symbolen van pruim, bamboe en pijnboom, de Japansche vrouwen zullen rijzen tot een hoog standpunt van zielenadel en opoffering, nu ze de tegenwoordige, vreeselijke ramp onder de oogen moeten zien.

A. R. K.

NIEUWJAARSPSALM.

Een gebed van Mozes, den man Gods. Heere! Gij zijt ons geweest eene Toevlucht van geslacht tot geslacht.

Eer de bergen geboren waren, en Gij de aarde en de wereld, voortgebracht hadt, ja, van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God.

Gij doet den mensch wederkeeren tot verbijzeling, en zegt: Keert weder, gij, menschenkinderen!

Want duizend jaren zijn in Uwe oogen als de dag van gisteren, als hij voorbijgegaan is, en als eene nachtwaak.

Gij overstroomt hen; zij zijn gelijk een slaap; in den morgenstond zijn zij gelijk het gras, dat verandert;

In den morgenstond bleit het, en het verandert; des avonds wordt het afgesneden, en het verdort.

Want wij vergaan door Uwen toorn; en door Uwe grimmigheid worden wij verschrikt.

Gij stelt onze ongerechtigheden voor U, onze heimelijk; zonden in het licht Uws aanschijns:

Want al onze dagen gaan henen door Uwe vervolgenheid wij brengen onze jaren door als eene gedachte.

Aangaande de dagen onzer jaren, daarin zijn zeventig jaren, of, zoo wij zeer sterk zijn, tachtig jaren; en het uitnemendste van die is moeite en verdriet; want het wordt snellijk afgesneden, en wij vliegen daarheen.

Wie kent de sterkte Uws toorns, en Uwe vervolgenheid, naardat Gij te vreezen zijt?

Leer ons alzoo onze dagen tellen, dat wij een wijs hart bekomen.

Keert weder, Heere! tot hoe lange? en het berouwe U over Uwe knechten.

Verzadig ons in den morgenstond met Uwe goedertierenheid, zoo zullen wij juichen, en verblijd zijn in al onze dagen.

Verblijd ons naar de dagen, in welke Gij ons gedrukt hebt, naar de jaren, in welke wij het kwaad gezien hebben.

Laat Uw werk aan Uwe knechten gezien worden, en Uwe heerlijkheid over hunne kinderen.

En de liefelijkheid des Heeren, onzes Gods, zij over ons; en bevestig Gij het werk onzer handen over ons, ja, het werk onzer handen, bevestig dat.

(PSALM 90.)

Een korte dienst werd gehouden vóór de nieuwe zaal waarna Mevrouw Beaumont den sleutel omdraaide en de zaal als geopend verklaarde. Reeds vóór den aanvang der samenkomst was de zaal geheel gevuld en deze eerste dienst was inderdaad zeer gezegend. Een lied werd gezongen door de kinderen onder leiding van Luitenant Rosendahl, een hartelijk woord gesproken door Kapitein Englund, en daarna kwam de beurt aan Mevrouw Beaumont. Tot slot sprak de Chef Secretaris een ernstig woord en voordat de samenkomst gesloten werd, mochten wij een jongen man zien neerknielen om vergeving van zonden te zoeken, die hij ook vond. Na de bijeenkomst maakten wij kennis met zijn vader, een onzer Javaansche makkers, terwijl wij den volgenden morgen de vreugde

Dinsdagavond vond ons in Solo. Ook hier was reeds vóór den aanvang de zaal gevuld. Het was een heerlijk samenzijn, waarin 5 kinderen werden opgedragen aan God en ons Leger, waaronder ook de kleine van de Kapiteins Tanihatu zelf. Ook werden 7 makkers ingezegend tot Soldaat, die allen een kort, persoonlijk getuigenis gaven. Een lied door de kinderen en een duet van de Kapiteins gaf een aardige afwisseling. Met aandacht werd geluisterd naar de overtuigende en krachtige toespraak van den Kolonel en met dank en lof aan God vóór al zijn zegeningen sloten wij deze bijeenkomst.